

Krátká historie o tom, jak lovec Tom skřetím soudem prošel

Pokud možno stručné uvedení čtenáře v místo děje

Příběh náš odehrává se na hradě Faringu (jakož i v podhradí jeho), a to půldruhého roku od jeho dobytí skřety, kteří sem vpadli, aby tu zavedli své právo, neboť je nejlepší pod sluncem. Budeme vyprávět o Tomovi, člověku nenápadném, ale vykutáleném neboli jak praví sprostý lid: vyčůraném, který se toho času loveckým řemeslem živil a který onen jmenovaný skřetí právní systém, údajně pod sluncem nejlepší, svou poctivostí řádně prověřil.

Čtenář ovšem bezpochyby ocení, upomeneme-li jej na to, jak se to vlastně seběhlo, že skřeti ve Faringu vládnout počali. Průvodcem nám k tomu buď obchodník Connor, skřetí žoldák ve výslužbě, hrdina obou bitev o hrad Faring. Dle jeho vyprávění paladinové, řád svatých obránců myrtanského království hájili svou pevnost udatně a dobře, takže odrazili první útok severských nájezdníků. Rozzuřen neúspěchem dal velký Kan Ocelová Pěst popravít velitele útoku pro neschopnost a sám se postavil do čela hordy. Leč ani jeho strategie se neprokázala jako úspěšná, vždyť po několika dnech bitvy neposunulo skřetí vojsko své pozice o jedinou stopu. A tak zahanben, ale stále odhodlán ztéci paladinský hrad požádal Kan O. P. o pomoc svého nového a nečekaného spojence, jehož by nejradši zatajil i svým nejbližším pobočníkům: nekromanta Xardase.

Kouzelníkův vklad do bitvy zanechal na všech oslňující dojem – a to v tom nejdoslovnějším významu. Přišed tehdy k Faringu, nesl v rukou zářivý kámen. Nebylo lze určit, jak je kámen veliký, pro jeho svítivost, jež bránila uhádnout též jeho tvar, ba potvrdit, zda se vůbec jedná o kámen. S každým krokem, jímž se nekromant přiblížil k pevnosti, stával se předmět v jeho rukách stále zářivějším, až všichni, obránci či útočníci, museli odvracet zrak. Všššt! Tu někdo střeli po temném mágu z kuše, ale neletěla-li jeho střela vedle, pak se snad ve vzduchu rozplynula. Xardas došel po kamenném mostě až k hradní bráně, aby před ní svůj záhadný předmět položil, a pak se otočil a zase odcházel, jako by právě zaplatil celému hostinci účet, zatímco jeho obrovský stín tančil na protější skále jako druid kolem vítězného ohně.

Kámen zatím dosáhl maxima své svítivosti, takže byl vidět nejen ve městě Vengardu, nýbrž i obyvatelé vzdálených měst Montera, Ardea a Cape Dun mohli vidět oslnivou záři nad horami a podívat se, co se to asi děje, svítá-li ode dneška na severu, dokud však světlo nesplasklo jako bublina z látky zvané mýdlo. V nastalém tichu Kan O. P. zavelel k rychlému výpadu na Faring. Skřetí válečníci se zuřivě vrhli přes kamenný most a za pomoci několika řetězů a pak už jen svých silných paží vyrvali z brány padací mříž. Nikdo jim však nekladl odporu, jakmile vtrhli do hradu, našli jej prázdný, jako by se jeho obyvatelé rozplynuli v průběhu svých činností; skřetí kuchaři podnes rádi vypráví, jak našli v kotli stále ještě se setrvačností otáčející se vařechu a podobně. Věru, ještě nikdy nebylo vítězné hostiny, jež by mohla začít tak brzy po skončení bitvy, neboť nebylo třeba ani pálení mrtvol ani vyslýchatí zajatců a jelikož jídla byla již zpola připravena.

Jakkoliv byl výsledek bitvy pro skřety nanejvýš uspokojivý, nebyla ukojena jejich žízeň po krvi, což týkalo se nejvíce Kana O. P. Zavelel proto brzy k přípravám k dalšímu útoku, tentokráte na korunní město Vengard, kde již bojoval skřetí předvoj táhnoucí z jihu od měst Ardea a Cape Dun. Již za pouhé dva dny vyslal Kan několik kohort, aby mu na tácu přinesly hlavu Rhobara v pořadí druhého a ze Beliarovy vůle též posledního toho jména. Leč zklamán byl Kan (O. P.), neboť ono Xardasovo světelné představení z bitvy o Faring se rozhodli opětovat magové ohně tím, že vyčarovali magickou bariéru, uzavírající tak Vengard všem, kdo by nevlastnili vzácný teleportační kámen, a vrhající tak válku do stavu nepsaného příměří.

Z Faringu a jeho okolí se pak rázem stal nejkldnější kout celé Myrtany, což můžeme stručně – a opravdu stručně, neb jsme si vědomi, že jsme čtenáři slíbili docela jiný příběh – ilustrovat na výčtu těch několika málo událostí, jež se po vztyčení bariéry nad Vengardem udály.

Stručný výčet několika událostí, jež se po vztyčení bariéry nad Vengardem ve Faringu udály

První zajímavou událostí ve Faringu byl příchod hašišina Aliho. Událost taková by nestála za zmínku, hašišini jsou přece spojenci skřetů a snad každé město pod skřetí kontrolou má svého varantského ambasadora. Tak Cape Dun se může chlubit hned dvěma – alchymistou Eusebiem a Gamalem, lovcem otroků. V Monteře přijal funkci Zubenova zástupce otrokář Sobota, v Sildenu zase lovec otroků Quadir. Geldern hostí hamižného obchodníka artefakty Mirza a v Trelisu vede se skřetím guvernérem Vakem diplomatická jednání obchodník Khabir. Všichni tito ovšem přišli do Myrtany z *jihu*. Na Aliho příchodu bylo vpravdě spektakulární, že do Faringu vešel se vší pompou ze severu prohlašuje o sobě, že je vlastníkem mocného kamene, jímž chce obdařit Kana Ocelovou Pěst. Narazil ovšem na neúprosnost tří nově stanovených dohlížitelů nad podhradím, totiž Gorokem, Mojokem a Gnarem, kteří ho ve své nabubřelosti odmítli za Kanem vpustit. Začal se tedy Ali ze všech sil snažit, aby se jim do přízně vloudil.

Druhou zajímavou událostí byl bezesporu příchod bezejmenného hrdiny do Faringu. Jak známo, kamkoliv tento filuta vkročil, nezůstal po něm kámen na kameni. Ovšem činy, jimiž hrad Faring počastoval, se vyznačovaly pouze mírumilovností a zajištěním bezpečí obyvatel faringského podhradí. Tak ku příkladu vyklidil bezejmenný nedaleké ruiny a jeskyni v podhůří od zlodějských goblinů, propůjčil své lovecké dovednosti v honu na všechny bestie od vlka až po trolla a zapojil se do výroby koalky. Jediným škraloupem na jeho zdejší pověsti se stalo obvinění z krádeže, které však nebylo nijak prokázáno, a tak bezejmenného nevystavilo skřetímu soudnictví, jako se to již brzy stane našemu hrdinovi, vykutálenému lovcí Tomovi.

Tím se náš výčet událostí ve Faringu se po vztyčení bariéry nad Vengardem končí. Snad jedna jediná událost mohla by se snad připočísti: totiž k příchodu bezejmenného hrdiny také jeho odchod. Leč ten nás již přivádí k vyprávění našeho vlastního příběhu.

Touha bezejmenného do Nordmaru vejít stává se vzápětí zápletkou našeho příběhu

Na rozdíl od úlisného obchodníka Aliho netoužil se bezejmenný hned při první své návštěvě za Kanem Ocelovou Pěstí vypraviti, ba ani v prvé řadě netoužil po tom navštívit první hradní nádvoří, na němž šaman Ur-Gosh své lektvary míchal. Ne, plánem a přáním bezejmenného bylo vejít Faringem do Nordmaru, k čemuž bylo ovšem stanoveno, že je nutno souhlas místních lovců získati. A právě v tento moment vstupuje na scénu náš Tom, neboť ten, pohoršen velkohubostí hašišina Aliho, navedl hrdinu, aby odcizil onen zvláštní kámen, jímž měl být obdarován Kan Ocelová Pěst. Tím měl bezejmenný získat Tomův souhlas ke vpuštění do ledové říše Nordmaru.

Bezejmenný tento úkol splnil tak, že – jak již pověděno – byl sice obviněn z krádeže, leč obvinění nebylo prokazatelné, a tak mohl bez zbytečných obav projít branou do hor.

Bez následků však jeho čin nezůstal. Proradný Ali se již velmi brzy dovtípil, že osobou, jež stála za odcizením jeho mocného kamene byl právě čestný a poctivý (jakkoliv rovněž fikaný, snese-li čtenář tento výraz) lovec Tom. A začal snovat pomstu.

Ali chystá pomstu, Tom se pouští do studia

Jelikož nedovedl nikdy nic jiného, pokračoval Ali tam, kde skončil, totiž u vmlouvání se v přízeň tří správců farignského podhradí: Goroka, správce vsi; Gnara, strážce hradní brány a Mojoka, strážce Nordmaru. Bylo dobře známo, nač každý z těch tří dá. Gorok dbal na rozkvět vesnice – a tak jej Ali

založil penězi svých bohatých příbuzných z Varantu. Skřet by si sice býval více cenil poctivé práce, leč k přízni to stačilo. Gnar si nejvíce potrpěl na lovecké trofeje. I zde se Ali spolehl na své příbuzné a nechal do Faringu doručit lví kožešiny, jež tu nikdo jaktěživ dřív nespatriil. Skřet by býval více ocenil, kdyby Ali ulovil lvi sám, leč pro přízeň to bylo dostatečné. Mojok byl znám jako starý kořala, a tak Ali ještě potřeťi využil své příbuzné a nechal z Ben Erai doručit jedinečnou kaktusovou kořalku. Skřet by býval radši vzal zavděk řádným nordmarským pitím, ale když obdržel již desátou lahev vagantské lihoviny, naklonil i on k hašišinovi svou přízeň.

Zdaleka ne každý však našel v Aliho vlezlosti zalíbení. Byli to zejména lovci a skřeti žoldáci, kteří si přátelství skřetů vysloužili hlavně bojem, kdo tímto kupováním si náklonnosti opovrhoval. Dále hospodský Flint, jenž sám toužil skřeti dozorce zaujmout, Aliho nesnášel. Nenávist přirozeně budovala náklonnost k Tomovi, který se již vícekrát proti Alimu vyslovil, a tak, když se Flint jednoho večera ve své krčmě dozvěděl, že se Ali chystá Toma pohnat před skřeti soud za zločin, který ovšem náš nebohý lovec nespáchal, neváhal a šel Toma varovat. Jak se ukázalo, nebyl první, neboť v Tomově chatě byl obchodník Connor, jehož ústy byl čtenář obeznámen s historií o dobytí Faringu. Connor Toma právě vyzýval k tomu, aby Faring co nejrychleji opustil, neboť Ali si již získal tři správce na svoji stranu.

Tom přijal rady a varování svých příznivců s hlubokým vděkem, nereagoval na ně však útekem, nýbrž poněkud paradoxně tím, že se ponořil do studia skřetiho práva, jež – jak záhy zjistil – si vyžádalo i uvedení do základů staré skřečtiny.

Tomova excerpta o skřetím právu ve Faringu

Ač vyznačuje se spoustou právních fines, tkví faringské soudnictví v jednoduchosti ve třech stupních, jež jest možno znázorniti pyramidovým schématem. Vespod leží tři kvádry, jež slují Gorok, Mojok a Gnar, dozorcí, tak řečení VHAGHAR.¹ Nad nimi stojí dvě instituce: soud šamanem a soud bojem. Skřeti ctí šamanskou moudrost jakož i sílu paží; slaboch u nich jest stížen vinou slabosti, a tak se stává boj na život a na smrt přirozenou (třebaže velmi archaickou) součástí soudnictví. Této zkoušce bojem se říká KWAR-BAK. Na samém vrcholu pyramidy pak stojí Kan Ocelová Pěst, co by nejvyšší soudce.

K vynesení rozsudku na spodní úrovni (VHAGHAR) je třeba jednoznačného souhlasu všech tří dozorců. Pokud souhlas jednoznačný není, předává se případ vyšší instanci. V případě dvou hlasů ve prospěch žalovaného a jednoho v neprospěch, je žalovaný vydán soudu šamana; v případě dvou hlasů v neprospěch a pouze jednoho ve prospěch, má žalovaný možnost rozsudek nepřijmout, ale následuje KWAR-BAK.

Žalovaný má též právo ve svém procesu jednou využítí tzv. přeskok, KUH-TAR. Jedná se o odvolání vůči rozsudku. To v praxi znamená, že využije-li žalovaný práva KUH-TAR při soudu VHAGHAR, je předán k soudu bojem, KWAR-BAK. I před KWAR-BAK je možno KUH-TAR využít, a být tak předán buďto soudu šamanovu, anebo soudu velkého Kana. Totéž platí i pro šamanův soud – pomocí KUH-TAR se lze domoci buďto soudu KWAR-BAK, anebo soudu u velkého Kana. I proti Kanovu rozsudku lze KUH-TAR využít, leč nedoporučuje se to, neboť v takovém případě je odsouzený propuštěn na svobodu – tím, že je shozen z věže.

Veškeré fáze soudu se váží na své specifické místo: soud VHAGHAR na náves v podhradí, soud šamanův či KWAR-BAK na první nádvoří, Kanův soud pak na druhé nádvoří. Místa konání však nejsou nijak závazná.

¹ Čtenáři, jenž by snad postrádal základní vzdělání ve skřečtině, jež je dnes ovšem součástí výuky ve všech školách, je na konci našeho vyprávění přiložen krátký slovníček.

Tomovo zatčení a jeho podivná reakce na ně. Soud VHAGHAR.

Jednoho rána byl Tom ze spánku probuzen výrobcem kořalky Tipplerem a jeho slovy: „Jdou si pro tebe, uteč!“ Každý by si snad pomyslel, že v dané chvíli vzal konečně náš hrdina rozum do hrsti a rozhodl se dáti na radu svého přítele a vzít takříkajíc nohy na ramena. Nebyl by to ovšem náš vychytralý Tom, aby neučinil něco na první pohled docela bláznivého. Chopil se lahve kořalky a půlku jí do sebe vklopil. Tippler složil hlavu do dlaní, a pak jen pověděl: „Dej mi taky, ty vytrženej blázne!“

„A teď, milý brachu,“ pronesl Tom předávaje Tipplerovi svou baňku, „oslavíme poslední chvíle mé svobody zpěvem!“

„Děláš si srandu?“ vyprskl Tippler po jediném doušku. „Vždyť to je Nordmarský Nogginfog! Chceš se snad zabít?“

Netrvalo dlouho a do Tomovy chaty se vlámalo skřetí komando a hnalo se k našemu nebohému lovcí. Hrubě jej chopili za paže a násilně ho táhli, jako by se usilovně bránil. Tom však jen pronesl již opilým hlasem: „Klídék! Já jdu dobrovolně! Hele!“ načež klopýtnul a vrazil do stěny. A tak se jej skřetí policemani museli opět chopit.

Náves byla již plna vagabundů a jiných čumilů zvědavých na soudní proces s Tomem. Sám obžalovaný byl postaven do středu návsi před trojici Gnar, Gorok a Mojok, zpoza níž celému jednání přihlížel i žalobce – hašišin Ali. Slova se chopil Gorok, co by předseda soudu.

„Tento mrzký Morra, slyšte, slyšte, se dopustil neodpustitelné na skřetím pokolení! Doklady toho byly vám předloženy před předvedením pachatele! Za takto hrubou urážku navrhujeme trest šedesáti ran holí. Jelikož jsme je seznali platnými, hlasujeme nyní o viníkovi a jeho trestu!“

„Tak moment!“ zaryčel nečekaně Tom, příliš patrně posilněný kořalkou. Vyvlekl se ze sevření skřetů a zamířil si to rovnou před trojici soudců, jež pohotově tasila své zbraně.

„Co je? NEMROK KA VARROK!“ zahalekal na ně. „Nejsem ozbrojený, tak snad se nebojíte!“

Dozorci schovali zbraně a na důkaz toho, že se toho opilého lovce nebojí dali znamení strážím, ať jej nechají mluvit a volně se hýbat. Zjevně však bylo, že Tom si tímto koleduje o trest nejen vyšší, než je pouhé bití.

„Tak hele, já vim,“ začal opilý Tom, „že jsem jenom blbej Morra, co! Ale fakt je mi na nic z toho, že přede mnou upřednostníte tohoto hnusného jižáka!“

Xenofobičnost Tomova projevu překvapila kolemstojící natolik, že se mu podařilo dobelhat se blíže ke svým soudcům. Nyní hleděl tvář v tvář Gnarovi a povídá mu: „Já, na rozdíl od něj, mám na své chatě KROTAHK, KHAZ-TAK, DWACHKARR i ORTH-ANTAK.“ Gnar s výrazem krajní nelibosti nad jeho dechem, odvrátil svou tvář od Toma. Ten jen s úsměvem přešel k Mojokovi, zhluboka se nadechl a vmetl mu do tváře: „A mám toho víc! MÁM VÍC! Rozumíte? Tak!“ otočil se od svých soudců. „A teď si klidně hlasujte! Ale tohle jsem vám chtěl teda říct.“

„Já hlasuji jednoznačně pro trest!“ řekl Gorok.

„Já se přidávám!“ řekl Gnar.

„Já ne!“ řekl k údivu všech Mojok. „Já jsem proti trestu!“

Celé okolí, natěšené na bičování, ztichlo a zaraženě hledělo na Mojoka. Ten ale jen se zarputilým výrazem složil ruce v klín a odmítl dále hovořit. Zbylí dva dozorcí hledíce po tu dobu zaraženě, jali se náhle smát.

„Hahá, tak je to na tobě, Morro,“ pronesl Gorok. „Můžeš buď přijmout náš trest, anebo se vydat vyšší instanci – boji na život a na smrt v aréně!“

„Anebo využít práva KUH-TAR,“ vmetl Tom soudci svému do tváře se vší drzostí. „To byste dělali co, hm? Ale žádný strach! Já se vašeho boje nebojím! Chci KWAR-BAK!“

Zatímco Gnar a Gorok zaraženě hleděli na opileckou kuráž našeho drzého lovce, okolí propuklo v jásot, neboť se nemohl dočkat té podívané, kdy některý z elitních arénních zápasníků z prvního nádvoří rozseká opilého lovce na kousky. Mojok byl už tou dobou v Tomově chatě, kde hledal lahve kořalky. Ali se tvářil znepokojeně, neboť věc se nevyvíjela dle jeho představ. Počítal s tím, že uplacená trojice odsoudí Toma a šmytec. S dalšími instancemi nepočítal a třásl se již strachy před Tomovou vychytralostí.

Zdlouhavý KWAR-BAK, zkrácený šamanův soud

Zpráva o chystaném KWAR-BAKU se donesla už na první nádvoří, a i tam vyvolala radost, že bude následovat souboj, při němž se prolije krev. Gladiátoři už se začali hádat, kdo si toho provinilce podá. Hádali se hádali, ale obžalovaný stále nikde. V opilosti byl sotva schopen se hýbat a trvalo mu dlouho, než dokráčel na kamenný most ke hradu. Z něj se nakonec se slovy „Ó ta výška!“ vyzvracel dolů, přímo na nebohého hledače pokladů Rocka. Nevšímejme si však zbytečných detailů a poznamenejme to nejdůležitější. Tímto Tom znovu nabyl jakés takés střízlivosti.

Na první nádvoří nakráčel již vzpřímený a hned vmetl dychtivým gladiátorům do tváří: „Vidím na vás, moji milí, že mi chcete s chutí proříznout hrdlo. Ale považte jednu příšernou věc. Já jsem úplný nýmand! Jaktěživ nebojoval jsem v aréně ani v Bakareši ani v Mora Sul! Slyšte, slyšte! A kvůli někomu takovému zde brousíte zbraně! Ne, to není možné. Navrhuji pro zachování vaší a jen vaší cti, aby se můj KWAR-BAK odehrál ve spodní aréně, v podhradí!“

„Povídali, že mu hráli!“ zakřičel Gorok. „Marš do arény! Soud má svoje předepsaná místa! Musíš bojovat tady!“

„Místa nejsou závazná,“ opravil ho pedantsky Tom.

„Hele, my ti s tímhle bojovat nebudeme,“ upozornili Goroka, kterému nakonec nezbylo než přesunout soudní řízení zpět do podhradí do tak řečené Curtisovy arény. Ani zde však neměl Tom jisté vítězství, jelikož Gorok chtěl proti němu postavit Spikea, zdejšího šampiona. Tom ovšem protestoval:

„Mám snad kvůli pouhým šedesáti ranám holí zápasit se šampionem? Chci adekvátního protivníka!“ Jakkoliv se nezdálo, že by si Tom mohl na soudu takto vymoci lepší podmínky, nezklamali ho zde jeho přátelé a bujarým povykem vymohli Tomovi právě nejslabšího protivníka, jehož hravě porazil (jakkoliv mu odmítnul vzít život). Vše se zdálo probíhat idylicky, dokud na místo nedorazil Ur-Gosh, faringský šaman a s výrazem krajního opovržení nad tím, jak si Tom dosud se soudem hrál, rovnou potvrdil rozsudek šedesáti ran holí, proti němuž se Tom odvolal právem KUH-TAR.

Kan

A tak stanul Tom před Kanem. „Za co jsi souzen?“ tázal se veliký skřetí vojvoda.

„Víte, že mi to ani neřekli?“ usmál se Tom.

Omluva

Zde se musíme omluvit – jednak nám dochází znaky, jednak se značně blíží termín odevzdání, a tak musíme povídku odevzdat takto ve stavu polotovaru. Snad jí čtenář nepohrdne a najde v ní aspoň trochu zalíbení.

Slovníček

DWACHKARR = zub močálového žraloka

KHAZ-TAK = roh stínové šelmy

KROTAHK = jazyk ohnivé ještěrky

KUH-TAR = odvolání, přeskok

KWAR-BAK = zkouška bojem

MAR-KAK = bederní rouška

MORRA = člověk

NEMROK KA VARROK = Polož tu zbraň!

ORTH-ANTAK = trollí tesák

VHAGHAR = dozorce